

MODERNÍ ROMANCE

VŠECHNO CO CHCI

První kniha
nové série bestsellerové
autorky **PROTIKLADY**
SE PŘITAHUJÍ

 metafora

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

Lexia Vikanderová je copywriterka v reklamní agentuře a svou práci miluje. Přesto má pocit, že sem tak úplně nezapadá. Ve světě reklamy jsou všechny ženy hubené a posedlé kaloriemi. Všechny až na ni. V práci navíc panuje zmatek. Agenturu koupil nový majitel a říká se, že hodně lidí dostane výpověď.

V neděli navečer Lexia čeká v baru na sraz s kamarádkami, ale nikdo se zatím neukázal, a tak vypije trochu moc drinků...

Adam Nylund je drsný chlap. Nejtvrdší kluk z předměstí, který se stal ředitelem a je známý svými ostrými praktikami. Za normálních okolností ho zajímá jen práce, ale ta holka na vedlejší barové stoličce ho přitahuje. Do chvíle, než ho v opilosti políbí a pak se mu vyzvrací na boty.

V pondělí ráno se sejdou znovu. Lexia a její nový šéf Adam.

„Simona Ahrnstedtová opět nezklamala, už teď netrpělivě čekám na její další knihu.“

– Ewelinas Bokblogg

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

VŠECHNO,
CO CHCI

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

VŠECHNO,
CO CHCI

Přeložila Helena Matocha

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Allt eller inget © Simona Ahrnstedt 2017

First published by Forum, Stockholm

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Helena Matocha, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-498-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-497-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-147-2 (print)

*Pro Mila Reva a Danta
Jste nejlepší!*

LEXIA

„To proto, že jsem taková vzorná holka,“ řekla Lexia Vikanderová. Snažila se vyslovovat co nejpečlivěji a neuhlat. Od baru se na ni otočil nějaký další host a významně se na ni podíval. Lexia se zatvářila omluvně a ztišila hlas, neuvědomila si, že mluví tak nahlas. „Nebo teda žena jsem chtěla říct. Jsem vzorná *žena*,“ vysvětlovala to dál tmavovlasému muži. Ten si k ní přisedl v baru ve Sturehofu a zdálo se, že ho zajímá všechno, co mu chce Lexia říct.

Lexia potřásla hlavou ve snaze zaostřit pohled. Ten druhý drink možná přece jen vypila trochu moc rychle. Nebo že by to byl třetí? Dokonce možná čtvrtý? Upřímně řečeno, Lexiina paměť stála za starou bačkoru. Jenže ona obvykle nesedávala v baru sama, a protože s ní nikdo neflirtoval, neměla na práci nic jiného než házet do sebe skleničku za skleničkou. Dokud se neobjevil *on*.

„V jakém ohledu jsi vzorná?“ zeptal se jí ten muž. Vypadal opravdu dobře, takovým tím nedbalým způsobem. Tmavé vousy a otrhané džíny se skvrnami od barvy. Na jednom kloubu měl čerstvou tržnou ránu, jako by pracoval rukama a pak si zašel na pivo. Seděli tu spolu asi tak hodinu, Lexia si nebyla jistá, jak dlouho přesně, povídali si, on jedl burger a ona upřeně zírala na hromádku hranolků, ale nakonec se držela pití. No a teď byla právě uprostřed svého druhého, třetího nebo možná čtvrtého drinku.

Lexia máchlá rukou. Muž odsunul misku s ořechy těsně předtím, než by ji málem shodila z baru. Lexia se na něj vděčně usmála. Měl skvělý postřeh. Rychlé ruce. Silné prsty. „No myslím úplně na všechno,“ vykoktala a snažila se nezírat na ty jeho prsty. Vypadaly neskutečně zručně. „Mám věci pod kontrolou, plánuju a organizuju. Jsem tak zatraceně přesná,“ dodala a najednou ji přepadl smutek. Znělo trapně to říct takhle nahlas, i když to byla pravda. „Ale dneska ne,“ řekla s novým návalem energie.

„Ne?“

„Ne. Pro jednu jsem se rozhodla být trochu...“ Lexia pozvedla skleničku do vzduchu, pohupovala s ní dopředu a dozadu, hledala správná slova a nakonec řekla: „...nevzorná. A na to se napijem.“

Muž si s ní přitukl.

Bar byl úplně plný, i když byla neděle a už dost pozdě. Lexia si nebyla jistá, kolik je vlastně hodin, ani to se jí nepodobalo, jenže telefon už měla dost dlouho vybitý. Měla za sebou náročný den a zapomněla si nabíječku. Měla *po-cit*, že už musí být hluboká noc.

„Mohla bych dostat ještě jednu tohle růžový,“ zavolala na barmana, který chodil sem a tam podél naleštěného barového pultu. Zamávala prázdnou skleničkou. Barman se od ní demonstrativně odvrátil a místo toho přijal objednávku od dvou mladých holek s vlasy vyčesanými do drdolu.

Lexii napadlo, že by mohla vstát a udělat scénu. Ale až tak daleko její dočasná proměna nesahala. Ona nebyla typ, co dělá scény. Byla spíš ta, co si z ní ve škole utahovali, že ráda jí, a kterou muži opouštěli, protože dospěli k závěru, že mají raději ženy, které se „udrží ve formě“.

„Jsi si jistá, že chceš ještě jeden?“ zapochyboval její společník.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Lexia jeho.

„Adam.“

„Já jsem Lexia. A ano, Adame, strašně moc chci ještě jeden drink.“

Adam chvíli mlčel a přemýšlel. „Fajn,“ řekl a kývl na barmana, který se okamžitě pustil do přípravy nápoje. Za chvíli drink přistál před Lexií, růžový a pěnicí. Lexia se napila a podívala se na Adama přes okraj skleničky. Popravdě byla nadržaná, ale copak on nebyl opravdu sexy? Ty tmavě hnědé vlasy jako káva a kakao a všechno možné hnědé a dobré. Šedé oči. Jí bylo dvacet osm, on musel být starší, tipla by mu tak pětatřicet. Prstýnek neměl. To bylo první, na co se podívala. Hezký, pozorný, jevil o ni zájem. Moc dobré na to, aby to byla pravda, ale Lexia si nestěžovala. Než si k ní přisedl, připadala si osamělá a jako ztroskotanec. Adam jí zachránil život.

„Nemusíš tady sedět,“ řekla ve snaze být velkorysá. Pitomost, pomyslela si, když o tom uvažovala, ale ona byla tak zvyklá na to, že nechce být na obtíž, tak zvyklá mít pohodlí ostatních na prvním místě. Musí s tím skoncovat. Zítra.

Adam povytáhl obočí. Lexia netušila, že to někdo skutečně umí – povytáhnout jen jedno obočí. Bylo to opravdu efektní. Pokusila se o to samé.

„Co to děláš?“ podivil se Adam.

„Povytahuju jedno obočí,“ odpověděla.

„Už jsem si říkal, že omdlíváš nebo máš mrtvici. A ty chceš, abych šel pryč?“

„Vůbec,“ řekla Lexia důrazně. Byla totiž hrozná nuda sedět sama v baru a nechat se ignorovat barmanem i všemi ostatními. Nikdo se nepokusil jí ani sáhnout na zadek. Její feministické já by mělo být spokojené, ale bylo to taky deprimující, takovým zvláště zahanbujícím způsobem. Mohla být holka feministka, a zároveň stát o pozornost? Lexia si všimla, že má na noze nějaký flek. Diskrétně si naslinila prst a snažila se ho otřít. Šaty, které na ramínku

v butiky vypadaly pohodlně volné, jí teď byly těsné, a kromě toho je měla zmuchlané. Přestala si tu skvrnu čistit. „Dneska nějak nemám den.“

„Proč to říkáš?“ zajímal se Adam a zvedl sklenici. Pil obyčejné pivo, žádné zvláštní značky ve speciálních skle- nicích, prostě normální pivo. Lexia k němu proto pociťo- vala zvláštní sympatie. V těch džínách a s širokými rame- ny vypadal jako dělník, kluk z předměstí. Pamatovala si na tyhle kluky ze školy. Drsníci. Ti si nudné šprtky Lexie Vikanderové nikdy v životě nevyšimli. Což bylo i docela v pohodě, celá Lexiina školní docházka se nesla v tomto duchu, nevyšimlali si jí kluci ani holky. Koho si nevyšimlali, toho nechávali na pokoji. Aspoň teda občas.

„Co?“ zeptala se Lexia, protože už nevěděla, o čem se bavili.

„Říkala jsi, že nemáš zrovna den.“

„Jo, to je pravda. Nebo spíš nemám tejden a korunoval to epicky hroznej den.“

Adam si usrkl piva a postavil ho na bar. Na hřbetu dlaně a na prstech měl tmavé chloupky. Ruce měl silné a mohut- né. Lexia milovala velké ruce. Neříkala si tohle už předtím?

„Povídej.“

„V kanceláři byl frmol,“ spustila a soustředila se na prá- ci. Zbytek byl jedna velká trapnost. „Lidi tam mají blbou náladu. Jsou nasraný.“

„Na tebe?“

Lexia se pousmála. „Já někoho naštvu fakt málokdy.“ Část z kolegů ji neměla moc v lásce, ale otevřeně naštvav- ý na ni nebyl nikdo. „Ne. Ale jak říkám, byl to dlouhej tejden.“

„A epicky špatnej den,“ připomněl jí Adam.

„Fakt že jo. Už dlouho jsem se na všech frontách necí- tila takhle blbě.“ Lexia si tyhle pocity obvykle nepřipouš- těla, ale dneska toho na ni bylo prostě moc.

„Povídej.“

„Seš si jistý, že to chceš slyšet?“

„Stopro.“

„Zaprvé jsem se pohádala s mámou. Strašně. Jsem dospělá a před ní si stejně vždycky připadám jako pětiletá holka.“ Máma Lexii zavolala ráno a povedlo se jí šlápnout na veškerá dceřina kuří oka. Na váhu – *řikám to pro tvoje dobro, Lexie* –, absenci životního partnera, budoucnost. Kritika a ostré špičky maskované jako starostlivost. „Máš to s mámou taky tak? Třeba to chlapi mají jinak.“

„Moje máma je mrtvá,“ odtušil Adam stručně.

„Promiň,“ řekla Lexia a cítila se pod psa.

„V pohodě. Umřela už dávno.“

„Stejně promiň, jestli jsem se tě dotkla.“

„Nemáš se za co omlouvat. Tvoje máma asi umí být docela ostrá, co?“

„Asi jo. Někdy,“ přitakala Lexia a odmlčela se. S mámou si byly blízké. Mělo to i svoje stinné stránky. „Ale tak je to máma. Samozřejmě ji mám ráda. A ona má ráda mě, hodně toho pro mě udělala a chce, abych se měla dobře.“ Lexia měla najednou pocit, že musí mámu bránit. Jedna věc byla, že ji máma někdy štvála, to ale ještě nebyl důvod, aby ji někdo jiný kritizoval.

„Chápu,“ přikývl rychle Adam a znělo to, jako by to byla pravda.

„Promiň, jestli jsem na tebe byla nepříjemná,“ dodala Lexia a uvědomila si, že se omlouvá úplně za všechno, co udělá. Máma byla citlivé téma.

„Nebyla,“ řekl Adam klidně.

On je tak sympatický. Žádný slizoun, nijak se do toho nehrne, jen poslouchá a přikyvuje. A to bylo hrozně přitažlivé. „Dneska jsem měla fakt hodně nepodařený holčíčí večer,“ dodala Lexia.

„A je jda.“

Lexia kývla. Měla strach, že to bude otrava, ale hrozně chtěla být mezi lidmi, a tak šla s nimi. Měla radši zůstat doma. Neměla by sedět ve Sturehofu a pít s cizím chlapem, měla by být doma a spát. To mívala v neděli ve zvyku: chystala se do práce, připravovala si oblečení, maily, dělala si pleťovou masku, plánovala, co všechno si zkusí uvařit, pátrala po zázračných dietách. Jenže už ji hrozně otravovalo být vzorná. Přejela ukazováčkem po hraně sklenice.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Adam.

„Jo jo.“ Teď bylo Lexii docela dobře. To ten alkohol. Adam s pozorným pohledem. To proto se odvážila s ním bavit, on si jí *všímal*. Takže díky tomu a faktu, že brzy vypije všechny cosmopolitany, co mají v celém Sturehofu. „Já normálně nikdy nepiju,“ řekla a zadívala se do skleničky. Uvnitř se pohupovala růžová tekutina.

„Ne?“

Lexia se k němu naklonila, na chvíli zapomněla na nevydařený holčičí večer, otravnou matku a práci. On se k ní taky naklonil a zablýsklo se mu v očích. Měl úžasné oči, takové hřejivě šedé. Párkrát za večer se jí zdálo, že se mu v nich mihl takový tvrdý výraz, ale pak to zmizelo, takže to možná bylo tím světlem tady. Teď mu v očích viděla jen vřelý zájem. „Co?“ zeptal se Adam. Nesmál se, ale v hlase mu zněl smích.

„Jak může mít chlap tak dlouhý řasy?“ slyšela se Lexia říkat. Skutečně to bylo úplně nepravděpodobné. Tak dlouhé, husté a tmavé. Kdykoli mrkl, celá se zachvěla. Adam vypadal jako reklama na outdoorové aktivity a pořádné náradí. Takoví ti prodejci testosteronů v plechovce by ho měli mít na etiketách. Ona by jim mohla psát slogany, ale zrovna teď ji nenapadala jediná smysluplná věta.

Adam znovu povytáhl jedno obočí. „Co je? Zíráš na mě.“

Lexia pozvedla ruku se skleničkou, zakroužila s ní a usrkla si. „Nic. Ale kdybych nebyla tak opilá, nikdy bych se neodvážila s tebou mluvit.“

„Proč ne?“

Lexia nedokázala odhadnout, jestli si z ní nedělá legraci. Copak si nevšiml, že všechny ženské z baru po něm pokukují? Nebyl nejhezčí v baru, to vůbec ne, ale bylo na něm něco, co přitahovalo pohledy všech. „Poslední dobou se mi v posteli moc nedařilo,“ přiznala a zahihňala se tomu, že to vůbec říká. Ale byla to pravda. V současné době neměla prakticky žádný sexuální život. Bylo jí dvacet osm a už pěkně dlouho s nikým nespala. Žádná žena by neměla být týdny bez sexu. Měsíce.

Adam se podrbal na tváři, vypadal napůl pobaveně a napůl v rozpacích.

Lexia se zamyslela, chtěla říct něco na odlehčení, ale místo toho z ní vypadlo: „Jsi ženatej nebo tak něco?“ To jí zajímalo nejvíc. Jestli má Adam manželku nebo přítelkyni, které by měl být věrný.

Adam pomalu zavrtěl hlavou. „A ty?“

„Ne, jsem singl,“ řekla. „Ale jsi na ženský, že jo?“ Adam sice nevypadal jako gay, ale člověk nikdy neví. Lexia se v mužích moc nevyznala. Někdy se chovali naprosto nepochopitelně. A Adam opravdu byl až moc skvělý. Platil jí drinky, vyptával se, mluvil. Lexii napadlo, že je to možná gigolo. Ale ona nebyla vybíravá. Ať ji klidně gigoluje. Zase se zahihňala.

Adam se napil a utřel si pěnu z horního rtu, neodpověděl. S těmi svými džínami a teniskami vůbec nevypadal jako gigolo. Ne že by Lexia věděla, jak takový gigolo vypadá, ale stejně. Ze všeho nejvíc vypadal jako stavební dělník, který zabloudil do města. Přitom sem stejně zapadal líp než ona. Kdykoli se Lexia rozhlédla kolem, viděla, jak po Adamovi hladově pokukují ženské i pár kluků. Lexia se

pokusila na vysoké židličce hodit nohu přes nohu, ale nepovedlo se jí to. Adam se na ni tázavě podíval. „Je těžký sedět elegantně,“ řekla omluvně a dopila. Měla by jít domů. Už měla jít před několika hodinami.

„Ještě jeden?“ nabídl jí Adam. Lexia by přísahala, že se jí právě lačně podíval na nohu, a projel jí pocit vzrušení. Adam si ji prohlíží. Nohy měla v pohodě. Ne dlouhé a štíhlé, ale nohy nebyly nejhorší část jejího těla, rozhodně ne kotníky. A zrovna dneska měla hezké boty na podpatku a brutálně drahé punčocháče.

Lexia přikývla na souhlas, že by si ještě dala drink, a zároveň si diskrétně poopravila uvolňující se drdol. V duchu se ptala, jestli se jí Adam snaží opít a jestli jí to v takovém případě má vadit. Znovu si hrábla do vlasů, další dnešní špatné rozhodnutí, pokoušet se o elegantně vyčesané vlasy. Spíš jí připadalo, jako by na hlavě měla nějaké chcíplé zvíře. „Díky,“ řekla, vykašlala se na vlasy, chopila se dalšího drinku, který se před ní zjevil, a napila se. Byl kyselý, Lexia protáhla tvář. „Správně bych tady vůbec neměla být,“ dodala. Neříkala mu to už?

„A kde bys měla být?“

Dobrá otázka. Lexia nevěděla. „Dneska jsem měla mít sraz s kamarádkami ze školy. Co jsem s nima chodila na gymnázium.“ Nevídaly se moc často, tak dvakrát do roka, ale Lexia je měla docela ráda. Všechny až na jednu. „Chtěly jsme jít na večeři a drink.“

„A ty jsi místo toho tady a sama. Nebo teda se mnou. Co se stalo?“

Josephine se stala.

Lexia pokrčila rameny. „Zničehonic se rozhodly, že půjdou do wellness.“

„A ty teda asi wellness ráda nemáš?“

„Měly jsme se sejít pak, tady v osm.“ Lexia samozřejmě dorazila za deset minut osm, protože taková ona byla, ale

holky nepřišly a ani jedna jí nenapsala, mezitím se jí vybil telefon, takže netušila, kam šly. „Chtěly jít do Sturebade-tu a pak mě měly vyzvednout tady.“ Tak se dohodly. Lexia se podívala do skleničky a zavrtila hlavou. „Já tam prostě nemohla jít,“ řekla nešťastně.

„Proč?“ Adam zněl upřímně překvapeně.

No co, klidně mu to mohla říct popravdě. „Holky jsou super štíhlý a super vysportovaný a super opálený a super perfektní a já... ne. A nesnáším wellness,“ dodala Lexia bojovně. Nikdo normální se přece rád nesvléká před ostatními. O tomhle Lexia nikdy s nikým nemluvila, ale co už, stejně ho vidí prvně a naposledy. „Jestli sis toho nevšiml, tak já jsem,“ naklonila se k Adamovi a zašeptala, „tlustá.“

Lexia si všimla, jak po ní Adam přešel pohledem, a rychle zatáhla břicho, ještě si dobře pamatovala, jak jí její poslední kluk štípl do faldu a řekl jí, že by měla přemýšlet o své váze. Jako by někdy přemýšlela nad něčím jiným.

„Říkám jí Jedovatá Josephine,“ zasmála se Lexia.

„Komu?“

„Své Nemesis. Jedné holce. Chodily jsme spolu do školy. Podle mě nepřišly kvůli ní.“ To bylo nejlogičtější vysvětlení. Občas jako by všechny uvázly ve svých starých rolích. Oblíbená Josephine a tlustá šikanovaná Lexia. Kamarádky pokaždé poslechly, když Josephine něco chtěla. Tak to bylo vždycky. Jakmile se objevila Josephine, Lexia mohla jít. „Je známá. Slyšel jsi o ní někdy? Josephine Sandelmanová? Má podcast *Šum*.“

„Já neposlouchám podcasty.“

„Já pracuju s jejím mužem, Leem.“

„To zní jako docela složitá situace.“

„To jo. Ale takovej je život. Posunula jsem se dál a je mi to všechno jedno,“ řekla Lexia a přála si, aby to byla prav-

da. Ráda by se odpoutala od Josephininych schválností. Chtěla být dospělá Lexia, která hodila všechno popichování, pohledy a nejistotu za hlavu. Uf, dneska nechtěla mít depku. Napadlo ji něco jiného, něco mnohem, mnohem důležitějšího.

„Že nejsi Dán?“ zeptala se.

Adam rezolutně zavrtěl hlavou. „Ne,“ zasmál se. „A ty?“

Lexia netrpělivě mávla rukou. Adam mluvil švédsky perfektně, ale člověk si nikdy nemůže být jistý. „Fakt?“

„Přísahám. Nemám v těle jedinej dánskej gen.“ Zněl přesvědčivě. To je úžasná vlastnost, když vám lidé důvěrují. Adam byl mužný, sexy, spolehlivý – měl *všechno*. Lexia ztratila nit. O čem se to bavili? „Tak to ti prozradím jedno tajemství,“ řekla, „v týdnu mám schůzku s naším novým ředitelem, je to Dán. A prej pěkně debil. Chápeš?“

„Moc ne.“

Lexia zavrtěla hlavou. Drdol jí zase sjel o kousek níž. „Oni si sem přitáhli nějakýho pošahanýho Dána, aby nám začal šéfovat,“ vyhrkla a cítila, jak jí začíná lomcovat vztek. „Prostě jen tak. Prodali mi práci.“ Lexia pracovala jako copywriter v menší reklamní agentuře. Všechno tam šlo jako na drátkách, každý se staral o svoje klienty, dokud u nich minulý týden neexplodovala tahle bomba. Vedení je prodalo, stali se součástí velkého obchodního gigantu a pod všemi se houpaly židle. I pod Lexií. „Zčistajasna nám sem pošlou kretěna z novýho vedení. Vsadím se, že neumí ani prd.“

„A nejsou takoví všichni?“

„Dánové?“

„Spíš ředitelé koncernů.“

„Já vím jen to, že mi možná někdo bodne nůž do zad, musím na to být připravená. Nic není jistý. Kdokoli může pomlouvat kohokoli. Konkurenti, kolegové.“

„Nebo debilní Dánové,“ dodal Adam.

„Přesně tak.“

Adam si do pusy hodil oříšek v chilli, napil se a zatvářil se povzbudivě. „Pokračuj, poslouchám.“

„Vůbec nechápu, co se děje. Ale mám strach.“

Adam odložil sklenici na stůl. „To zní fakt blbě.“ Adam se neptal, kde Lexia pracuje, což jí vyhovovalo. Nesnášela, když člověka posuzují a definují podle jeho práce. Možná to měl Adam stejně.

„Strašně ráda bych se tak nebála,“ přiznala.

„A fakt se bojíš?“ Adam se tvářil skepticky, jako by snad na Lexii nebylo vidět, že každý den musí dokazovat, že na to má. Často si potají připadala jako podvodnice. Sice si byla jistá svou inteligencí a schopností být dobrá kamarádka, ale její ženské sebevědomí stálo na velmi nejistých základech.

„Jo,“ řekla, protože se opravdu bála. Ne pořád, ale často. Bála se, že se ztrapní, že nebude dost dobrá. A teď se bála, že dostane výpověď.

„A co bys dělala, kdyby ses nebála?“ zeptal se Adam.

Výborná otázka. Lexia se zamyslela. Co by dělala, kdyby mohla dělat cokoli a nebála se? Kromě toho, že teď mluví s Adamem. Hlavou jí mihla myšlenka. *Odvážila bych se chtít úplně všechno.* Hned ale zase zmizela a Lexia se podívala na Adamova ústa. On se samozřejmě ptal, co by dělala za práci. Lexia ale vnímala jen jeho rty, lehce vlhké od posledního doušku piva. Odjakživa se jí líbily mužské rty. On měl skvělou pusou. A bílé zuby. Náznak černých vousů.

„Asi bych se líbala s víc chlapy,“ řekla napůl žertem, napůl vážně a naklonila se k němu.

Adam se usmál. „Fakt?“

Lexia mu položila ruku na nohu. Přece jen se bavili o absenci strachu, a Lexia, která se nebojí a je taková, jaká by chtěla být, se chová přesně takhle. Je odvážná. Vydobý-

vá si své místo. Adamovy šedé oči se trochu rozšířily. Lexia se k němu posunula ještě o kousek, opřela se o jeho nohu v dřínách, vnímala, že pod dlaní cítí jen svaly tvrdé jako kámen a horkost, pak se přehoupla dopředu a zlehka na něj dopadla tak, že se jejich rty setkaly. Nebyl to nijak elegantní pohyb. Bylo to něco mezi polibkem a pádem vpřed, ale rozhodně došlo ke kontaktu jejich úst. Adam ztuhl, ale neuhnul, a tak Lexia zavřela oči a ponořila se do polibku. Tak úžasné rty. Ještě lepší než na pohled. Silné, pevné a akorát pružné. Jak se Lexia hodně naklonila na barové židličky, tak trochu ztratila rovnováhu, proto byl polibek poměrně dost tvrdý a neohrabaný. Opravdu zasténala? Možná to bylo tím alkoholem, ale Lexii se točila hlava. Znovu vzdychla. Adam se stáhl, náhle a rychle, až Lexia málem ztratila rovnováhu. Otevřela oči, chytila se za barový pult, získala balanc a ocitla se zpět v realitě. Závrať a vzrušení byly ty tam. Opravdu ho políbila? Chtěla se dotknout svých rtů, ve kterých se ještě drželo teplo Adamových úst.

Adam vstal a tvářil se dost našťavaně. „Už budu bohužel muset jít,“ pronesl stručně a tak trochu obchodnickým tónem. Podal barmanovi kreditní kartu. „Ale rád bych dohlédl na to, že se taky dostaneš domů.“

„Já to zvládnou sama,“ hlesla Lexia a snažila se nemyslet na to, že se ho právě dotkla. Bože, takový trapas. „Noc je ještě mladá.“

Adam zavrtěl hlavou. „Už je pozdě a za chvílku zavírají.“ Usmál se a rysy mu trochu zjemněly. „Pojď, zavolám ti taxík.“

Lexia sklouzla ze židličky. Jeho šedé oči se do ní zavrtávaly, zase jí poskočilo srdce. „Měl bys jet se mnou ke mně,“ zamumlala v pokusu o žert a kontrolu nad situací. Neměla by nic proti tomu odvézt si ho domů, přivínout se k němu, ty jeho bicepsy by ji pak v posteli sevřely, ruka-